



Koning Nobel houdt een Hofdag

Het was Pinksteren. De bomen en de struiken waren groen. In het bos van koning Nobel was vandaag een boel te doen.

Want de koning hield een Hofdag. Hij, een leeuw van groot formaat, had zijn volk bijeengeroepen net als zijn ministerraad.

Elk dier kon zich bij hem melden met een klacht over een moord, ruzie, een gevecht of diefstal. Iedereen werd aangehoord.

Soms dan kwam het tot een rechtszaak. Maar aansluitend was er tijd voor een feest met eten, dansen en een hoop gezelligheid.

Alle dieren kwamen samen voor die Hofdag in het bos. Eentje was er weggebleven, en dat was: Reinaert de vos.



Bang voor klachten over al zijn streken en zijn wangedrag, had die sluwe vos besloten thuis te blijven deze dag.

En terecht. De meeste dieren waren het erover eens: hij bedroog je waar je bij stond of hij deed iets oergemeens.

Toen het klachtenuurtje aanbrak, was het dringen in een rij. Elk dier wou de eerste zijn, maar Wolf riep: 'Allemaal opzij!'





De dieren beklagen zich over Reinaert

Isengrim de wolf ging vastberaden
voor de koning staan:
'Luister wat de vos, die rotzak,
ons gezin heeft aangedaan.



In de eerste plaats sliep Reinaert
met mijn lieve vrouw Hersint.
Toen bepiste hij mijn welpjes,
twee van hen zijn stekeblind.

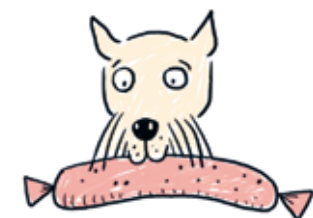


Sindsdien pest hij mij voortdurend.
Met die vos is altijd wat.
Stelen, liegen, en bedriegen:
Majesteit, ik ben het zat.

Als ik al zijn streken opsom,
staan we hier tot morgenvroeg.
Maar wat hij mijn vrouwtje aandeed,
vind ik, is al erg genoeg.'

Toen de wolf was uitgesproken
stond een hondje op, Cortois,
dat zich in het Frans beklaagde:
'Mon cher roi, écoutez-moi.

Midden in een koude winter,
met veel sneeuw en strenge vorst,
roofde Reinaert,' snikte hij,
'mijn laatste hap: een stukje worst.'



'Hou toch op,' riep kater Tibeert,
'met die zieligdoenerij.
Dat is al drie jaar geleden,
en die worst: die was van mij!



Dat ding had ik snel en handig
van een molenaar gejat,
die – omdat hij lag te slapen –
mij niet in de gaten had.

Daarop zei de bever Pancer:
‘Vind je dat? Nou, ikke niet.
Reinaert is een rasbedrieger
die geen enkel dier ontziet.

Het was stom toevallig dat
ik gister langs de bosrand kwam,
waar dat loeder van een vos
dat haasje flink te pakken nam.

Een tel later greep de vos
de keel van Cuwaert in zijn bek.
Snel heb ik de haas bevrijd.
Zie je de wonden in zijn nek?



Ik alleen zou mogen klagen,
maar u ziet, ik hou mijn mond.
Klachten van dit juffershondje
lijken mij, Heer, ongegrond.’

Want hoe denken jullie over
deze valse vossenstreek?
Het gaat over Cuwaert. Kijk!
Die goeierd ziet nog altijd bleek.



“Cuwaert, ik geef godsdienstlessen,”
zei de vos vals. “Heb jij zin?
Ook leer ik je psalmen zingen.”
En de haas? Die stonk erin!

Ja, ik hoorde keihard zingen.
Reinaert zong de tweede stem.
Toen ik keek, hield hij de haas
met beide poten stevig klem.

Als u, Koning, ongestraft laat,
dat die vos de rust verstoort,
denk ik dat u tot uw dood
de bitterste verwijten hoort.’

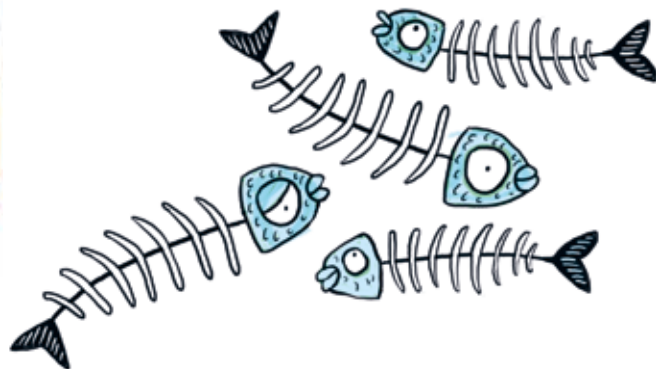
‘Dat is waar!’ riep Isengrim.
‘Ja, hang hem op. Dood moet die vos!
Als u hem vergeeft, dan komt er
nooit meer vrede in het bos.’



Grimbeert verdedigt zijn oom Reinaert

Toen sprong Grimbeert woedend op.
Hij was een das, met zwart-wit vel,
bovendien een neef van Reinaert
en hij sprak bijzonder fel:

‘Alsof Reinaert nooit de dupe
van jouw valse listen was!
Wolf, de pot verwijt de ketel
dat-ie zwart ziet,’ zei de das.



‘Toen mijn oom eens vissen gooide
van een kar, vrat jij die op.
Achteraf kreeg hij de graten
en de afgekloven kop.

Op een dag stal Rein een spekzwaard
en dat hing hij in een boom.
Maar wie had het opgepeuzeld
bij afwezigheid van oom?

Toen hij terugkwam, vond de vos
alleen het touwtje van het spek.
“Lik maar lekker af, hoor!” riep je,
smakkend met je vette bek.

Sire, veel verdriet en pijn heeft
Isengrim Rein aangedaan.
En bedenk hoe dat verleiden
van Hersint echt is gegaan.

Zij zag Rein al jaren zitten,
en vond hem een lekker ding.
Dat gerotzooi is gebeurd,
geloof me, met haar instemming.





Dan die haas: hij was een leerling
van oom Reinaert. Daarom is
met een corrigerend tikje,
naar mijn mening, heus niets mis.



En dat worstje van Cortois
is helemaal een fraai geval:
Rein verwijten dat die wegnam,
wat hij zelf van Tibeert stal!



Ik zou echt niet weten,' zei hij,
'wat mijn oompje heeft misdaan.'
Das was nog niet uitgesproken,
of er kwam een rouwstoet aan,

van de heuvel naar beneden.
Op de baar een dode kip.
Alle hennen huilden hevig
en de hanen keken sip.

Fragment uit Maria van Donkelaar, Martine van Rooijen & Wendy Panders,
Het onvergetelijke verhaal van Reinaert de vos, Gottmer 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet
verder worden verspreid.